

ROMÂNIA
MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR

PRIMĂRIA ORAȘULUI ȘTEFĂNEȘTI
JUDEȚUL BOTOȘANI

**Principii ce rezultă din jurisprudența CEDO în cauzele privind neexecutarea hotărârilor
judecătorești pronunțate împotriva unui debitor public**

- Administrația constituie un element al statului de drept, interesul său fiind identic cu cel al unei bune administrări a justiției. Dacă administrația refuză sau omite să execute o hotărâre judecătorească ori întârzie în executarea acesteia, garanțiile art. 6 din Convenție de care a beneficiat justițiabilul în fața instanțelor judecătorești își pierd orice rațiune de a fi.
- Pasivitatea creditorului nu poate constitui o justificare pentru neexecutarea unei hotărâri deoarece nu este rezonabil să-i ceri unei persoane, care în urma unei proceduri judiciare a obținut o hotărâre împotriva statului, să recurgă la procedura de executare silită sau să intenteze noi acțiuni împotriva autorității pentru a obține executarea obligației în cauză.
- În unele cazuri este necesar ca creditorul să efectueze anumite demersuri procedurale care să permită sau să accelereze executarea unei hotărâri. Obligația de cooperare, care îi revine unei persoane, nu trebuie să depășească totuși strictul necesar și, în orice caz, nu exonerează administrația de obligația pe care i-o impune Convenția de a acționa din proprie inițiativă și în termene rezonabile, bazându-se pe informațiile de care dispune, pentru a respecta hotărârea pronunțată împotriva sa.
- Obligația instituită de lege în sarcina creditorului de a depune o cerere scrisă pentru executare, o copie a actului de identitate și/sau o copie a hotărârii definitive, investite cu formulă executorie constituie formalități rezonabile, neputând fi considerate acte de executare silită. În situația în care creditorul nu depune documentația prevăzută de lege, este important ca debitorul să îl informeze cu privire la formalitățile necesare pentru executare.
- Refuzul creditorului de a efectua formalități legale rezonabile pentru executarea hotărârii reprezintă o imposibilitate obiectivă de executare. Refuzul creditorului de a coopera, atunci când îndeplinirea obligației autorităților implică în mod necesar cooperarea acestuia, constituie un caz de imposibilitate obiectivă de executare (de ex., refuzul creditorului de a permite accesul pe terenul său pentru ridicarea unui stâlp).
- Constituie imposibilitate obiectivă de executare și situația în care hotărârea judecătorească obligă autoritatea să efectueze un act care nu mai putea fi adus la îndeplinire în momentul pronunțării hotărârii (de ex., reintegrarea pe postul de director, în condițiile în care mandatul corespunzător funcției de director expirase la momentul la care s-a pronunțat hotărârea; reluarea unei proceduri de adjudecare, în condițiile în care a dispărut obiectul de adjudecat). Imposibilitatea de cuantificare a sumei de plată determină o imposibilitate obiectivă de executare

